

Se szeri, se száma a termékbemutatóknak, a postaládákba csúsztatott szórólapoknak, a kedves telefonhívásoknak – az életüket becsületesen ledolgozó nyugdíjasok egy része pedig úgy nyeli be a masszázsfotelt vagy csodaedényt, mint kacska a nokedlit. **Megérdemlik?**

Kapd be a horgot!

Csak most, csak itt, csak ön! – mondja a jóképű fiatalember az ajtóban, hirdeti a plakát a blokk bejáratánál, mondják a tévében. Vagy felhívják telefonon. **Mobiltelefonon.** Mama meg azt hiszi, hogy őt ismerik – persze, ledolgozott harmincvalahány évet a varrodában, osztráknak dolgoztak, ismerhetik is. Beengedi a kedves fiatalembert, a szórólapot összetűri és elrakja, a telefont felveszi. Pár nap múlva meg elmegy egy termékbemutatóra, ahol rásóznak egy kés-szettet, egy nyakmasszírozót, s közben kap egy fejedelmi ebédnek titulált vendéglői átlagmenüt. Mert az maradt délről.

Mama, ne tegye! Tudja, miért? Mert magát átverik, a pénzét elveszik, megkeserítik a hátralevő életét, sőt a gyerekeiét is! Hogy miből ismerszenek ezek meg? Mondok egyet: **iszonyatos helyesírási hibák vannak a szórólapokon.**

Mutassa meg valakinek, mielőtt elhiszi, s ha az illető kacag, maga kacagjon vele együtt.

Adjon az ég mindent, amit szeretnék!

Jaj, hogy olyan kedvesen szólt bele a hölgy a telefonba? Kedves mama, ott egy „callgirl” nagyon betanult szöveget mond, mindenkinek ugyanazt. Jobb esetben **egy kommunikáció-főiskolát elvégzett, de munkát nem kapó huszonéves lány**, akiről könnyen lehet, hogy az unokájának osztálytársa volt valamikor, rosszabban pedig egy funkcionális analfabéta. Ugyanolyan hangja volt, mint a kilencvenes években azoknak az „erőtiktelefonoknak”, amikbe szegény tata részegen belehallgatott, s szinte ráment a havi nyugdíja.

Maga pedig ha elmegy a következő termékbemutatóra, számítsen arra, hogy ezek a jólfésültek lenyúlják a sírkőre összekuporgatott pénzét is, mert az kell nekik. Magára csak úgy néznek, mint egy potenciális hullajelöltre, aki beszéd minden szart. **Hiába vigyorognak, mint a sükei vadalma.**

Ki az utcára, ki a térre!

Aztán ott van az utca. Mama, ott se vegyen semmit! Tudja, egyszer Amszterdamban egy rendőr – látván, hogy turisták vagyunk – illedelmesen bemutatkozott és ajánlotta, hogy az utcán semmit, de semmit ne vegyünk meg, ha jót akarunk magunknak! „Nulla tolerancia ilyen szempontból, értik?” **Sem biciklit, sem ételt, se italt, sem drogot, sem ruhát, sem ajándékot a nagymamának** – mert amit az utcán vesz az ember, az olyan is. Nyilván a rendőrnek is könnyebb, ha megelőzi a bajt. Itthon is könnyebb lenne, ha maga nem állna le a Kompetrol előtt trécselni a rokolyással, s nem venné meg tőle azt, amit a boltban is megvehet, ráadásul sokkal olcsóbban.

Múltkor a tévében éppen agyfiatalító könyvet reklámoztak, mama. Bele kell olvasni, s megvilágosodunk, mint Buddha a fa alatt vagy a szomszéd Anna néni a hétvégi gyülekezésben. Tudja mit, mama? Nem fog maga megfiatalodni, csak meg akarják vetetni magával azt a könyvet! Magával, aki utoljára a nyolcvanas években vett könyvet.

Pedig olyan jó könyveket lehet olvasni! Nem, nem kell megvenni, sok pénz az, de át lehet menni a szomszédba, illetve ott a könyvtár. Meglátja, ha beiratkozik, öregkorára más világban találja magát, ha rákap a jobbnál jobb könyvek ízére.

Tudok egy munkát!

Hogy mit látott a Teleshoppingban? Jaj, mama, az kabaré! [Akkor inkább viszek Sas Jóskát kazettán,](#)

vagy nézzen brazil sorozatot, de ne ezeket a szerencsétleneket, akikhez egy fél óráig nem telefonál senki.

„És hogyha az univerzum úgy akarja, akkor ön lesz a huszonkettedik!”

Látta maga is? Na, ez a 22-es csapdája, mama!

Inkább [olvassa el a könyvet](#), s meglátja, hogy meglátni és megszeretni egy pillanat műve lesz. S hagyja békén a teleshopping hülyeségeit, ahol a múltkor még azt is megígérték, hogy a felelőtlen fia által pár évvel ezelőtt nagy dérrel-dúrral az új kocsira felvett frankhitelét is kifizetik. Adósság-karma, vagy hogyishívják. Lófaszt fizetnek, mama!

Mert ne feledje, kedves mama, hogy **a csalók addig élnek, amíg mi életben tartjuk őket.** S ha maga délután mindezt elmondja a közkölség-fizetés közben másnak, utána meg a szembe-szomszédasszonynak, s ők ezt úgy adják tovább, mint a mindennapi pletykát, akkor megtörtént az összefogás, mama.

Igen, az, amit olyan sokat hangsúlyoznak a politikusok. Az összefogás. **Mert ez az igazi összefogás, hogy ne menjünk termékbemutatóra,** a szórólapot még a szomszéd postaládájából is irtsuk ki, a teleshopping helyett pedig inkább nézzünk filmet. Mert ha összefogás van, mama, akkor az is van, hogy a kés-szettet áruló, hegyes félcipőben és vasalt ingben járó, félrefésült hajú, „fess” fiatalember is előbb-utóbb olyan dolgot kell csináljon, amihez eddig nemigen volt kedve. Amit maga is csinált több mint harminc éven át napi nyolc órában a gyárban.

Ei kell menjen dolgozni, mama.